

Jóel könyve és a laodíceai Hetednap Adventista Egyház – Ötödik szám

Meddig még? Az ötödik pecsét

Jeff Pippenger

2025-12-07

Amikor „az arra az időre szóló világosság adatik”, azt vagy „elfogadják”, vagy „elutasítják”. Az a különválasztás, amely akkor megy végbe, amikor a világosság bevezetésre kerül, az örökkévaló evangélium műve, amely magában foglalja nemcsak Isten népének elpecsételését, hanem a búza és a konkoly szétválasztását is. A végső próbatétel és különválasztás folyamata 9/11-kor kezdődött, amikor a prófétai kérdés így hangzik: „meddig?”, a prófétai válasz pedig ez: „a vasárnaptörvényig”. A „meddig” jelképének utolsó említése a Jelenések könyvének ötödik pecsétjében található.

És amikor feltörte az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket megölték az Isten beszédéért és a bizonyágtételért, amelyhez ragaszkodtak. És nagy szóval kiáltottak, mondván: Meddig késel még, szent és igaz Úr, hogy ne ítélj és ne állj bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?

És fehér ruhák adattak mindegyiküknek; és megmondatott nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, míg betelik szolgatársaiknak és testvéreiknek száma is, akiknek ugyanúgy meg kell ölelniük, mint nekik. Jelenések 6:9–11.

Az ihletés a „meddig még” kérdésre, amelyet „a megölettek lelkei” tesznek fel, a jövőben adja meg a választ, amikor a pápai vértanúk egy második csoportja teljessé lesz. Ez a vasárnaptörvénynél kezdődik, és ezért Sister White A jelenések könyve tizennyolcadik fejezetét a vértanúk második csoportjának beteljesedéseként azonosítja. Az első öt versben két „hang” van; az első hang 9/11-et jelöli, a második hang pedig a vasárnaptörvénynél hívja ki a férfiakat és nőket Babilonból. Sister White az ötödik pecsétben a „meddig még” jelképét A jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első öt versével azonosítja, hogy felvázolja a 9/11-től a vasárnaptörvényig terjedő időszakot. A hangsúly nem Isten népének elkülönítésén és elpecsételésén van, hanem a pápaság megítélésén, amiért meggyilkolta a múlt történelmének vértanúit, valamint azokat a vértanúkat a vasárnaptörvény válsága idején, akik a pápai vértanúk második csoportját alkotják.

„Amikor az ötödik pecsét feltörött, János, a Jelenések könyvének látnoka, látomásban látta az oltár alatt azok seregét, akik Isten Igéjéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért ölettek meg. Ezután következtek a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetében leírt jelenetek, amikor a hűségeseket és igazakat Babilonból hívják ki. [Jelenések 18:1–5, idézve.]” Manuscript Releases, 20. kötet, 14.

Abban a másik szakaszban, ahol az ötödik pecsét vértanúit, valamint a vértanúk jövőbeli és második csoportját azonosítja, amely a vasárnaptörvény válsága idején telik be, azt mondja, hogy

azok a jelenetek „a jövő egy bizonyos időszakában” lesznek. A Jelenések tizennyolcadik fejezetének két hangja a „jövő egy bizonyos időszakát” jelképezi. Az első hang kezdetben, 9/11-kor hangzik, a második hang pedig a vasárnaptörvény idején.

„Amikor feltörte az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, akiket megölték az Isten beszédéért és a bizonyoságtételért, amelyet megtartottak; és nagy szóval kiáltottak, mondván: Meddig, ó Uram, szent és igaz, nem ítélsz még, és nem állsz bosszút vérünkért azokon, akik a földön laknak? És mindegyiküknek fehér ruha adatott [Tisztának és szentnek nyilvánítottak]; és megmondatták nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg betelik szolgatársaiknak és testvéreiknek száma is, akiket ugyanúgy meg fognak ölni, mint őket” [Jelenések 6:9–11]. Itt János előtt olyan jelenetek tárultak fel, amelyek nem a jelen valóságát ábrázolták, hanem azt, ami majd egy jövőbeli időszakban fog bekövetkezni.

„Jelenések 8:1–4 idézve.” Kéziratközlemények, 20. kötet, 197.

White testvér a mártírok második csoportja kialakulásának beteljesedését a jövőhöz kapcsolja, a másik szakaszban pedig a Jelenések 18:1–5-öt idézi, amely az első három versben egy hangot, a negyedik és ötödik versben pedig egy másik hangot azonosít. Az első hang a 9/11-et jelöli, amikor New York nagy épületei leomlottak, a második hang pedig a vasárnaptörvény, amikor Isten más juhnyája kihívatik Babilonból. A második szakaszban a Jelenések könyve nyolcadik fejezetére és az első négy versre utal, amelyek a hetedik pecsét felnyitását azonosítják, amikor az oltárról vett parazsat a földre vetik; ez összhangban áll a pünkösddel, amikor tűz szállt alá a mennyből és megvilágosította a tanítványokat, miként Illés tizenkét köve is megvilágosított, és amint azt a tanítványokon megjelenő tüzes nyelvek jelképezték.

Meddig? Zakariás és János

Meddig: prófétikus jelképe annak az időszaknak, amely szeptember 11-től a vasárnaptörvényig tart; ezt előképezte a Kármel-hegy története, a milleriták történelme 1840-től 1844-ig, Mózes története a nyolcadik csapástól a tizedikig, az ötödik pecsét mártírjainak bizonyoságtétele, és Zakariásnál is elhangzik a kérdés: „Meddig” lesz még az, amíg Isten irgalmat nem gyakorol Jeruzsálem iránt, amely hetven évig Babilonban volt.

Erre az ÚR angyala megszólalt, és ezt mondta: Seregek Ura, meddig nem könyörülsz még Jeruzsálemre és Júda városain, amelyekre e hetven esztendőn át haragudtál?

Az ÚR pedig jó szavakkal és vigasztaló beszédekkel felelt az angyalnak, aki velem beszélt.

Ekkor a velem beszélő angyal ezt mondta nekem: Kiáltsd, mondván: Így szól a Seregek Ura: Nagy féltő szeretettel féltékenykedem Jeruzsálemért és a Sionért. Igen nagy haragra gerjedtem a gondtalanul élő pogány népek ellen; mert csak egy kevéssé haragudtam, de ők előmozdították a nyomorúságot. Azért így szól az Úr: Irgalommal térek vissza Jeruzsálemhez; benne felépül az én házam — ezt mondja a Seregek Ura —, és mérőzsinór feszül ki Jeruzsálem fölött. Kiáltás ismét, mondván: Így szól a Seregek Ura: Városaim még bővelkedni fognak a jóban, és az Úr még megvigasztalja a Siont, és még kiválasztja Jeruzsálemet. Zakariás 1:12–17.

White testvér közvetlen párhuzamot von Zakariás „hetven esztendeje” között, amely idő alatt a szó szerinti ősi Izráel a szó szerinti Babilon fogságában volt, és az 538-tól 1798-ig terjedő ezerkétszázhatvan év között, amely idő alatt a lelki Izráel (a keresztények) a lelki Babilon (a római katolicizmus) fogságában volt.

„Isten földi egyháza e hosszú, könyörtelen üldöztetés ideje alatt éppoly valóságosan fogságban volt, mint Izráel fiai, akiket a száműzetés idején Babilonban tartottak fogságban.” Próféták és királyok, 714.

1798-ban, az ezerkétszázhatvan év végén megérkezett a Jelenések tizennegyedik fejezetében angyalokként ábrázolt három üzenet közül az első. A második 1844. április 19-én, a harmadik pedig 1844. október 22-én érkezett meg. A „meddig” kérdés által jelképezett történelem 9/11-től a vasárnapi törvényig tart, és ezt az időszakot az adventizmus kezdetén az 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig terjedő millerita mozgalom példázta előre. Ezt az időszakot János, a Jelenések könyvének írója, a tizedik fejezetben jelképesen úgy szemlélteti, hogy János megeszi a kis könyvet, amely édes volt a szájában, de keserűvé vált a gyomrában.

És a hang, amelyet a mennyből hallottam, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Menj, vedd el a nyitott kis könyvet, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. Elmentem tehát az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add nekem a kis könyvet. Ő pedig így szólt hozzám: Vedd el, és edd meg; megkeseríti majd a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a kis könyvet az angyal kezéből, és megettem; és a számban édes volt, mint a méz; de amint megettem, megkeseredett a gyomrom.

És monda nékem: Ismét profétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt. Jelenések 10:8–11.

Az a történelem, amelyet János szemléltet, az elfogyasztott könyv által van ábrázolva, mert az evés azt jelképezte, hogy a milleriták megértették az üzenetet, valamint az e üzenet hirdetésében szerzett tapasztalatukat. Ezért, amikor közvetlenül e történelem bemutatása után János azt a kijelentést kapja, hogy ismét profétálnia kell, az azonosított profétálás az 1840-től 1844-ig terjedő történelem. János azt a kijelentést kapja, hogy a millerita történelem 1840 és 1844 között megismétlődik az adventizmus végidei történetében. Mihelyt János azt a kijelentést kapja, hogy ismét profétálnia kell, rögtön azt is mondják neki, hogy mérje meg a templomot.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal megállta, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, és az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak. De a templomon kívül való pitvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott: és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:1, 2.

Az adventizmusra 1844. október 22-e után bízott munkát János úgy ábrázolta, mint a templom megmérését vagy felépítését, összhangban a Zakariásnál adott ígérettel, miszerint „mérőzsinór feszítetik ki Jeruzsálem felett” ismét — mert az Úr „még választja Jeruzsálemet”. Az a történet, amely az adventizmus kezdetén a millerita adventizmus filadelfiai mozgalmával volt ábrázolva, megismétlődik az adventizmus végén a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmával. Az 1844. október 22-i nagy csalódás idején megkezdődött egy időszak, amelyet úgy jelképez a prófécia,

mint „a hetedik angyal szavának napjai”.

Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, beteljesedik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Jelenések 10:7.

Az üzenet édes volt a milleriták számára, amikor a második jaj iszlám időpróféciaja pontosan úgy teljesedett be, ahogyan azt a milleriták előre megjövendölték 1840. augusztus 11-e előtt. Az üzenet keserűvé vált a gyomorban 1844. október 22-ének nagy csalódásakor. Mihelyt János befejezi az 1840-től 1844-ig terjedő történelem szemléltetését, tudtára adják, hogy ugyanezt kell ismét megtennie (prófétálnia). Ezután azt a parancsot kapja, hogy mérje meg Jeruzsálemet, és amikor ezt megteszi, összhangba kerül Zakariásnak az Úr Jeruzsálem kiválasztásáról szóló prófécijával. 1844. október 22-étől kezdve a prófétai történelem a „hetedik angyal szavának napjaiként” van ábrázolva. A hetedik angyal üzenetének (szavának) „napjai” (harmadik jaj) egy olyan időszakot jelképeznek, amikor Krisztus istensége maradandóan egyesült volna azzal az emberi közösséggel, amelynek a száznegyvennégyezernek kellett lennie. Ezt a munkát az 1863-as lázadás késleltette, és 9/11-en a hetedik angyal trombitálása (harmadik jaj) ismét megszólalni kezdett.

A szent történelemben az Úr Jeruzsálemet választotta, hogy oda helyezze az Ő nevét, és az Ő „neve” az Ő jelleme. Zakariás Jeruzsálemre és Sionra utal, amikor így szól: „Nagy féltő szeretettel szeretem Jeruzsálemet és a Siont”, majd ezt követően: „még megvigasztalja az Úr a Siont, és még magáévá választja Jeruzsálemet.” Sion akkor vigasztaltat meg, amikor befogadja a Szentlelket, aki a „Vigasztaló”. A Szentlélek vigasztaló munkája 9/11-kor kezdődött, összhangban azzal, hogy Krisztus a tanítványokra lehelt, miután feltámadása után visszatért az Atyával való találkozásból. A Szentlélek megnyilvánulása pünkösdkor nagy mértékben megsokasodott. Az az időszak az első zsenge kéréjének feltámadásával kezdődött, és a pünkösdi első zsengeáldozattal ért véget, amikor aztán az egész világ meghallotta az üzenetet.

Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, mondja Istenetek. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és kiáltatok neki, hogy harca véget ért, hogy bűne megbocsáttatott; mert az Úr kezéből kétszeresen kapott minden bűnéért. Ézsaiás 41:1, 2.

A száznegyvennégyezer akkor pecsételtetik el, amikor „bűnük megbocsáttatott”. Ez közvetlenül a vasárnaptörvény előtt történik, amikor pünkösdi zsengeáldozatként felemeltetnek, miközben mérték nélkül részesülnek a Szentlélek kiadásában, amint azt a tanítványok Pünkösdkor előképezték. Az esőnek az a meghintése, amely 9/11-kor kezdődött, a vasárnaptörvénynél teljes kiáradássá válik. Abban a történelmi szakaszban a 9/11-i zsengeáldozattól a vasárnaptörvénynél bemutatott zsengeáldozatig, amikor a száznegyvennégyezer elpecsételtetik és áldozatként készíttetik elő arra, hogy a vasárnaptörvénytől a kegyelemidő lezárultáig zászlóként emeltessék fel. Ezt a történelmi szakaszt a Jelenések tizennyolcadik fejezetének első három verse ábrázolja, amelyek Babilon bukását hirdetik; ez az a bibliai szimbólum, amely a „megkettőződést” jelképezi.

És ezek után láttam egy másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És teljes erejével, hatalmas szóval kiáltott, mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár ketrecévé. Mert minden nemzet ivott

paráznasága haragjának borából, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői az ő fényűzésének bőségéből gazdagodtak meg. Jelenések 18:1–3.

Az egész Szentírason át a kifejezések vagy szavak megkettőzése Babilon bukásának tökéletes beteljesedését jelképezi az utolsó napokban. Ez Alfa és Ómega ismertetőjegye, aki mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti. Babilon két bukását Nimród és Baltazár jeleníti meg. Nimród volt Babilon kezdete, amikor még csupán Bábel volt. Nimród bukása Baltazár bukását jelképezte, és a második angyal, valamint a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala üzenete az, hogy Nimród bukása Babilon kezdetén Baltazár bukását jelképezte a végén, mert Alfa és Ómega mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

Nimród tornyát lerombolták mint bukásának jelképét, és ő előképe volt az Ikertornyok 9/11-i bukásának. Belszár bukását az írás jelezte a falon, amely Babilon hetvenéves uralmának végét jelölte mint a bibliai prófécia első királyságát, és ezáltal előképezi az Egyesült Államok bukását Ézsaiás huszonharmadik fejezetének jelképes „hetven éve” végén, „egy király napjai szerint”, amely az Egyesült Államok történetét ábrázolja 1798-tól a vasárnapi törvényig. Belszár falra írt ítélete azt jelképezi, amikor az egyház és az állam szétválasztásának fala leomlik a vasárnapi törvény által, pontosan annál a pontnál, ahol a bibliai prófécia hatodik királysága véget ér, miként Belszárt is még azon az éjszakán megölték. A falra írt kézjegy az a megírt törvény, amely a Constitutionben felforgatja az egyház és az állam szétválasztásának falát.

A „történelem”, amelyet szeptember 11-től a vasárnapi törvényig, majd azt követően az emberi kegyelemidő lezárulásáig és az utolsó hét csapásig terjedően ábrázolnak, az a történelmi időszak, amelyet Isten Igéje szókapcsolatok vagy szavak megkettőzésével jelképez. Abban az időszakban a Szentlélek kitöltetik, kezdve egy meghintéssel szeptember 11-től a vasárnapi törvényig, azután pedig a teljes kitöltéssel. A Szentlelket Krisztus úgy ábrázolta mint a „Vigasztalót”, aki, amikor eljön, Isten népének minden dolgot megmutat.

A Vigasztaló pedig, aki a Szentlélek, akit az Atya az én nevemben küld, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek. János 14:26.

A Szentlélek a száznegyvennégyezerhez az „aranyolaj” által jut el, amely egyúttal az „eső” is, és ugyanakkor a „Vigasztaló” is. Amikor a Szentlélek mint a „Vigasztaló” jelenik meg, a Szentlélek egy különleges megnyilatkozását azonosítja.

Isten népe mindenkor birtokában volt a Szentléleknek, amikor eleget tett az evangélium követelményeinek; ám a valódi, szent ébredés idején, „mint a hajdani esztendőkből”, amikor a Szentlélek különleges megnyilatkozása egy közösségi testület számára adatik, a Szentlélek Vigasztalóként van bemutatva. Még fontosabb, hogy e közösségi testület emlékezete a Vigasztaló által gyakoroltatik, amint ő „mindeneket” az ő „eszetekbe juttat”. Ez megerősíti, hogy azok az emberek, akik részt vesznek e megnyilatkozásban, valódi tapasztalattal rendelkeznek, mert a Szentlélek részt vesz elméjük működésében, mivel befolyásolja a gondolkodási folyamatot, amikor „mindeneket eszetekbe juttat”.

Az emberi emlékezet az ítélőképességgel, az értelemmel, az értelemmel és a lelkiismerettel együtt alkotja az ember magasabb rendű természetét, amelyet Pál apostol „az elmének” nevez. Ez a magasabb rendű természet vagy a testies elme, vagy Krisztus értelme.

Mert a testi gondolkodás ellenségeskedés Istennel szemben; minthogy Isten törvényének nem veti alá magát, mert nem is teheti. Róma 8:7.

Mert ki ismerte meg az Úr értelmét, hogy oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van. 1Korinthus 2:16.

Az alsóbb természet, vagyis a test az idegrendszerből, az érzelmi rendszerből és a hormonális rendszerből áll, amelyek az érzékekhez kapcsolódnak, s ezek a „lélek útvonalai”. A felsőbb természet arra rendeltetett, hogy uralkodjék az alsóbb fölött, és mint ilyen, erődként van ábrázolva; az erőd pedig állandó támadás alatt áll az érzékek részéről (az alsóbb természet felől), és a támadások az erőd ellen azokon az útvonalakon keresztül irányulnak, amelyek az erődbe vezetnek. A felsőbb természet erődjén belül található egy irányító központ, vagy amit White testvérnő a fellegrárnak nevez. A fellegrár a szentélyben a Szentek Szentje, amely két alapvető részre oszlik. Az udvar a test, vagyis az alsóbb természet, és ahhoz, hogy valaki belépjen az udvarba, illetve hogy a vért átvigyük a szent helyre, egy függönyön vagy kárpiton kellett áthaladni. Az udvart a kárpitok határolják mindkét végén.

Azon az új és élő úton, amelyet ő szentelt nekünk a kárpiton, vagyis az ő testén át. Zsidókhoz írt levél 10:20.

A szentély két részre oszlik: az udvarra és a szentélyre. A szentély pedig viszont két részre oszlik, miként a magasabb természet is. A magasabb természet két területre tagolódik. E területek egyike a Szenthelyként, a másik pedig a Szentek Szentjeként jelenik meg. A Szenthely azokat a szellemi tevékenységeket jelképezi, amelyek az emberiség működéséhez szükségesek, a Szentek Szentje azonban az a terület, ahol Isten és az ember találkozik. A Szentek Szentje Isten trónterme, és akik megtértek, Krisztussal együtt a mennyi helyekre ültetettek.

És vele együtt feltámasztott minket, és vele együtt a mennyieikbe ültetett a Krisztus Jézusban. Efézus 2:6.

Ez a vers egy olyan szakaszból származik, amelyben néhány verssel korábban — de ugyanabban a gondolatmenetben — Jézus a mennyi helyeken ül, miként az Ő népe is.

Amelyet Krisztusban munkált, amikor feltámasztotta őt a halálból, és a maga jobbjára ültette a mennyi helyeken. Efézus 1:20.

Krisztus és az Ő népe együtt ülnek a Szentek Szentjében. Krisztus feltámadt, majd helyet foglalt a mennyi helyeken, és az Ő népe is feltámasztatott, és helyet kapott a Szentek Szentjének tróntermében. Pál azonosítja, hogy azok, akik a hatodik versben feltámasztattak, az előző vers szerint a bűnből támadtak fel.

Még amikor halottak voltunk a bűnünkben, megelevenített minket együtt a Krisztussal (kegyelemből van üdvösségetek), és együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyi helyekre

Krisztus Jézusban. Efezus 1:5, 6.

Az efezusi levélből vett szakasz tökéletes beteljesedését a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja jelenti: azok a tanúk, akik feltámadnak, majd jelként felvitetnek a mennybe — de egyúttal azért is, hogy a mennyei helyeken üljenek. A Szentek Szentjében a két tanú az emberiséget képviseli magának Istennek a jelenlétében, és annak igazolása, hogy ott ülhetnek, az a jelvény, amellyel mindegyikük rendelkezik. Ez a jelvény Isten pecsétje, és Isten pecsétje azt fejezi ki, hogy az ember eggyé lett az istenivel; ezt a pecsétet pedig az a tény jelképezi, hogy a Vigasztaló, aki a Szentlélek, „az ő” magasabb természetű Szentek Szentjében lakozik. A Szentek Szentje Isten trónterme, ahol az isteni és az emberi egyesül, és az emberi templomot jelképezi, amelynek magasabb természete magában foglal egy Szentek Szentjét, ahol az istenség és az emberség együtt foglal helyet.

A „Vigasztaló” kitöltése a száznegyvennégyezer elpecsételése, és ez változást jelez az üdvösségtörténetben, mert abban az időben az egyház a küzdő egyházból diadalmas egyházzá változik. Abban az időben a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalmából a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmába megy át. Abban az időben a hetedik egyház tapasztalatából a hatodik egyház tapasztalatába lép át, és a hatodik egyház a milleriták voltak. A filadelfiai hatodik egyház egyik prófétai jellegzetessége, amint az a millerita mozgalomban teljesedett be, az, hogy az soha nem volt egyház. Mindvégig csupán mozgalom volt egészen 1856-ig, amikor mindkét White a mozgalmat laodiceaiként azonosította. Hét évvel később megalakult a jogi egyház.

A vasárnaptörvénynél bekövetkező üdvtörténeti változást az a pünkösdkor bekövetkező üdvtörténeti változás előképezte, amely Krisztus főpappá való beiktatásának kezdetét jelezte.

„A pünkösdi kiáradás a Menny közlése volt arról, hogy a Megváltó beiktatása megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből követőinek annak jeléül, hogy papként és királyként megkapott minden hatalmat mennyen és földön, és hogy Ő a Felkent népe felett.”
Az apostolok története, 38.

Amikor a vasárnaptörvény idején mérték nélkül kiárad a késői eső a száznegyvennégyezerre, az „A menny közlése” lesz arról, hogy a küzdő egyház véget ért, és a diadalmas egyház megérkezett. Krisztus pünkösdkor történt beiktatása a mennyei szentélyben előképezi a száznegyvennégyezer felkenetését a vasárnaptörvény idején.

A Krisztus mint Felkent voltát azonosító „pünkösdi” kitöltés az Ő mennyei beiktatási szertartásán történt felkenetését jelképezte, de megkeresztelkedésekor is felkenetett. Az Ő keresztsége (9/11) és a pünkösdi (a vasárnaptörvény) közötti időszakot három és fél évvel a keresztsége után ismét az Ő tényleges halála, temetése és feltámadása (az első zsenge ünnepe) is jelképezi. Ennélfogva a 9/11 az Ő keresztségében és az Ő feltámadásában egyaránt megjelenik. Az Ő jelképes feltámadása és az Ő szó szerinti feltámadása két prófétai vonal kezdetét jelölik, amelyek mindegyike pünkösdben végződik. Mindkét történet az első zsenge-áldozat feltámadásával kezdődik.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, zsengéjük lett azoknak, akik elaludtak. Mert mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint: első zsenge Krisztus; azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. 1 Korinthus 15:20–23.

Krisztus feltámadásakor a zsengeáldozat, amely a „pünkösdi időszak” kezdetét jelzi, s ez a Pünkösöd zsengeáldozatával ér véget. Krisztus feltámadása az árpa, a búza pedig azok, akik „azután” „a Krisztuséi az ő eljövetelekor”. Azok, akik Krisztus feltámadásának „azután”-jához tartoznak, „akik a Krisztuséi az ő eljövetelekor”; így tehát a hűséges lelkek végső begyűjtését jelképezik a világ végén, amint azt az a háromezer lélek ábrázolja, akik Pünkösdkor gyűjtettek egybe.

Az igevers a feltámadásról is a halál összefüggésében szól. A halál Ádámval kezdődött, és minden emberre áterjed, de ezt „rendben” teszi. Az Apostolok Cselekedeteinek könyvében Péter feljegyezi, hogy amikor Jóel könyve akkor beteljesedett, az embereknek előre kellett küldeniük bűneiket az ítéletre, hogy eltöröltessenek, amikor eljöttek a felüdülés idei a Vigasztaló jelenlétéből. Krisztus akkor nem az ítélet könyveire tekintett, hogy eltörölje a bűnt, mert az ítélet még több mint ezer-nyolcszáz évre a jövőben volt.

A hivatkozás arra, hogy „minden ember a maga rendje szerint”, Ádámval kezdődik, és így azonosítja a halottak ítéletét Ádámval kezdve egészen addig, amíg elérkeznek a felüdülés idei. Amikor elérkezik a késői eső, az ítélet a halottakról az élőkre száll át. Az igevers által jelképezett időszakban (Krisztus feltámadásától Pünkösdig), az árpa zsengéitől a búza zsengéiig, az eső az élők ítélete alatt hullik, és miközben hullik az eső, az eső által jelképezett üzenet választja külön a búzát a konkolytól. A vasárnaptörvénynél, amely Pünkösöd, a búza többé nincs összekeveredve a konkollyal, és a két lengetett kenyérből álló első zsenge búzaáldozat felemeltetik. A szeptember 11-től a vasárnaptörvényig tartó megtisztítási folyamat Malakiás harmadik fejezetében is megjelenik, amikor a Szövetség Követe megtisztítja és meg is tisztogatja a lévitákat, és ezt „tűz” által teszi. A „tűz” egy üzenet jelképe, miként azt a pünkösdi tüzes nyelvek is szemléltetik. Az itt vizsgált történelemben a két osztály elkülönítése, amely létrehozta a száznegyvennégyezeret, akik a Pünkösöd zsengéi által jelképezett két lengetett kenyér, teljesen átsütendő volt, mert ez volt az egyetlen áldozat, amely a bűn jelképét magában foglalta.

Az a két lengetett kenyér kovászos volt, és a kovász a bűn jelképe. Az a kovász a kemence tüzeben semmisült meg, amint azt a Szövetség Követének tisztító tüze szemlélteti. Ésaiás a huszonhetedik fejezetben azonosít egy vitát, amely 9/11-kor kezdődik, s amelyet ő „a keleti szél napjának” nevez. Az igehely azt tanítja, hogy Izráel bűnei e vita által nyernek engesztelést. A „vita” az igaz késői eső üzenete és az összes többi hamis késői eső-üzenet között zajlik, amely létezik. Az üzenet „tűz”, és a „tűz” az, amit a Szövetség Követe a megtisztítás és a kiegészítés eszközeként használ. A késői eső üzenete körüli vita távolítja el a kovászt a vasárnapi törvény idején felemelt pünkösdi első zsenge búzaáldozatból. A száznegyvennégyezer a pünkösdi első zsenge búzaáldozat, akik az Ő vére által való megigazulás és bizonyágtételük megszentelődése által győznek, mert noha az Ige az, ami megszentel, ezt csak akkor teszi, amikor az ige üzenetként közöltetik. Az üzenet bemutatása teszi

lehetővé, hogy a száznegyvennégyezer éljen, míg egy hamis késői eső-üzenet bemutatása halált eredményez.

És legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével; és életüket mindhalálíg nem kímélték. Jelenések 12:11.

A százhuszonnégyezer úgy követi Krisztust a győzelemben, ahogyan ő győzött, mert prófétai értelemben Krisztust követik.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül zsengéül Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

Itt, a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének negyedik versében, a száznegyvennégyezer úgy van azonosítva, mint „zsenge”. Ugyancsak „szüzekként” vannak azonosítva, és az ihlet tudtunkra adta, hogy a Máté huszonötödik fejezetében található tíz szüvről szóló példázat az adventnép tapasztalatát szemlélteti. Nemcsak „szüzek”, hanem nincsenek is „asszonnyal megfertőztetve”, mert az a megpróbáltatási és elkülönítési folyamat, amely létrehozta a száznegyvennégyezret, különbséget tett a száznegyvennégyezer és „minden” hamis vallás között. „Ezek” követik a Bárányt, valahová csak megy, és mint zsengeáldozatoknak, követniük kell Krisztust az Ő halálában, temetésében és feltámadásában.

A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének tizennegyedik versében a két tanú, akiket jelként fel kell emelni, először megöletik, majd három és fél nap múlva első zsengeáldozatként feltámasztatnak, miként Krisztus is. Az első zsengeáldozat, aki Krisztus volt és aki Krisztus, magában foglalta a szövetség vérenek kiontását annak érdekében, hogy megváltsa azokat, akik laodiceai tapasztalatuk miatt csődbe jutottak. Egyetlen versben (a negyedik versben) kerül bemutatásra mindezeknek a prófétai világosság különböző vonalainak rövid összefoglalása, amelyek a száznegyvennégyezerhez kapcsolódnak. És ez a Jelenések 144-ben kerül bemutatásra Palmoni, a csodálatos Számláló keze által. Az Írásban a megkettőzés a késői eső történetét jelképezi, és a késői eső az, ahol és amikor a Vigasztaló kitöltetik Isten népére.

Mily szépek a hegyeken annak lábai, aki örömhírt visz, aki békességet hirdet; aki jónak örömhírét viszi, aki szabadulást hirdet; aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Órállóid felemelik szavukat; együttesen ujjonganak, mert szemről szemre látják, amikor az Úr visszahozza Siont. Törjetek ki öröme, énekeljetek együtt, Jeruzsálem romjai; mert megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet. Feltúrte az Úr szent karját minden nemzet szeme láttára; és meglátja a föld minden határa a mi Istenünk szabadítását. Távozzatok, távozzatok, menjetek ki onnan, tisztátalant ne illessetek; menjetek ki belőle, tisztuljatok meg, akik az Úr edényeit hordozzátok. Ézsaiás 52:7–11.

A Sion H6726 ugyanaz, mint a H6725, amelynek jelentése: „a feltűnőség értelme; emlékszerű vagy irányt mutató oszlop: – jel, cím, útjelző.” Sion a száznegyvennégyezer zászlajának jelképe, és e szakaszban ők már elnyerték a késői esőt, mert már közzétették és előadták a békesség örömhírét. Ugyanezt a tényt sajátos módon jelzi az is, hogy „szemtől szembe” látnak, ami a tanítványokat ábrázolja pünkösdkor, mert a pünkösödöt megelőző tíz nap az egyesülés időszakát jelképezi. Az Úr

„meg-”, (ami a múlt időt képviseli) már három dolgot véghezvitt azokért, akik jó hírt hoznak. „Megvigasztalta népét”, „megváltotta Jeruzsálemet” és „föltárta szent karját minden nemzet szeme láttára.”

Népét 9/11-kor „megvigasztalta”, ezzel megjelölve a Malakiás harmadik fejezetében leírt próbatételi folyamat kezdetét, amely a vasárnapi törvénynél ér véget, amikor fölemeli az első zsengeáldozatok zászlaját, amint azt az jelképezi, hogy „feltúrta szent karját minden nemzet szeme láttára”. Ő megvigasztalja, megváltja és fölemeli a száznegyvennégyezeret. 9/11-kor megvigasztal, és megkezd a megtisztítás folyamatát, amelyben megváltja népét, majd zászlóként fölemeli őket, vagy amint Malakiás mondja: „Júdának és Jeruzsálemnek áldozata kedves lesz” „mint a régi napokban.”

És leül mint az ezüst finomítója és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:3, 4.

A „meddig” kérdésére vonatkozó vizsgálódásainkat a következő cikkben zárjuk le.

„,,Akinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét, és gabonáját csűrbe takarítja.” Máté 3:12. Ez a tisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztatott a búzától. Mivel sokan túlságosan hiúk és önigazak voltak ahhoz, hogy elfogadják a feddést, túlságosan világszeretők ahhoz, hogy az alázat életét vállalják, elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt teszik. A lelkek ma is próbára tételnek, miként azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eljut a szívhez, látják, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Felismerik, hogy teljes változásra van szükségük; de nem hajlandók felvenni az önmegtagadó munka terhét. Ezért megharagszanak, amikor bűneik nyilvánvalóvá lesznek. Megbotránkozva távoznak, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja ezt?”” Jézus élete, 392.